

Aknai Gábor méltatása:

Jó estét kívánok mindenkinek, elsőként a díjazottnak és szeretteinek. Köszöntök minden Rákoskerti lakost, az Önkormányzat vezetőit, a ház dolgozóit és minden megjelent érdeklődőt, ünneplőt.

Isten hozott mindenkit.

Ismét az a megtiszteltetés ért, hogy én méltathatom az idei év ünnepeltjét. 2006 óta most nyolcadik alkalommal köszönhetem erről a színpadról a Rákoskertért Díjazottat és tehetem ezt negyedik alkalommal Wass Albert emléknapján.

Ebben az évben egy civilt, egy igazi lokálpatriótát, a Rákoskerti Polgári Kör titkárát és lakóhelyünk boldogulásáért, gyarapodásáért tenni akaró igazi barátot, Aknai Gábort tünteti ki majd Polgármester úr.

Gábor 1949-ben született, szóval az ún. „nagy generáció” egyik tagja.

Gyermekkorát meglehetősen szerény, nyugodtan mondhatom, hogy szegény környezetben töltötte, Budapest VII. kerületében, bár akkoriban nem volt sem különös, sem szokatlan, sem ritka a szegénység. Ott végezte az általános iskolát, majd a gimnáziumot is. Ama nevezetes Madách gimnáziumba járt, ahonnan (- ha jól tudom) a barátai, volt osztálytársai is eljöttek ma ide.

Jó matematikus volt, építész szeretett volna lenni, de a Műegyetemre akkoriban nem vették fel. Ezért szakmát tanult és fogtechnikus lett belőle. Sokszor emlegette keserű iróniával, hogy „- lám, mégiscsak hídépítő lettem!...”

23 éves korában megpályázott egy vezetői állást, amivel lakást is adtak – ez akkoriban nagyon nagy szó volt – és sikerült neki. Így került Mosonmagyaróvárra, ahol a helyi laboratórium vezetője lett. Napi feladatai közé nemcsak a termelés irányítása tartozott, hanem az oktatás is. Ez később – ahogy ő fogalmazott - még többször meghálálta magát.

Hét év után visszajött Budapestre és a „különleges fogászati munkák laboratóriumában”, vagy ahogy akkoriban nevezték az „arany-ergó” laborban folytatta a munkát. Innen került be a vállalat központjába, munkaügyi területre. Hamarosan felsőfokú munkaügyi szakvizsgát tett, és előbb a munkaügyi majd később a termelési osztályt irányította. Itt is az oktatást, a szakma fejlesztését, a tanulást tartotta a legfontosabb kérdésnek.

Amikor a privatizálás – ahogy feléjük mondták: a GMK-sítás – elérte a Vállalatot (és kezdték széthordani a keservesen megszerzett vagyont,) Gábor egyszerre megszokta a helyzetet és „váltott”: elment „maszeknak”.

8 évig dolgozott Kispesten fogtechnikus kisiparosként, és a pici laboratóriumát sokan ismerték. Volt olyan, aki Óbudáról, Solymárról, vagy Budakeszről járt át hozzá, de akkoriban több szakmai nagyság is az ő megrendelője volt. Ahogy múlt az idő, romlott a szeme és fájni kezdtek az ízületei, és egyre nehezebben viselte a napi terhelést.

Ezért a kilencvenes évek elején ismét foglalkozást váltott, a régi szerelmével, a hajózással kezdett kacérkodni. Hajójavítással, hajóépítéssel próbálkozott, de a reményei nem váltak valóra, így visszamenekült a munkaügy területére. Eleinte a Fővárosi Munkaügyi Központnál dolgozott, majd több szakmai vizsgát követően mérnökdiplomát is szerzett, és átkerült az országos hatósághoz, az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Főfelügyelőséghez (OMMF).

Itt dolgozott nyugdíjba vonulásáig. Az utolsó években osztályvezető, majd fősztályvezető lett, végül ilyen rangban, mint elnöki tanácsadó vonult nyugdíjba. Ez idő alatt az OMMF az ország 6. legbiztonságosabb informatikai rendszerét alakította ki. Erről mindig nagy büszkeséggel beszélt.

1995-ben költözött Gábor és felesége, Ági Rákoskertre, ahol a saját bevallása szerint azóta is építkeznek. Ági alapító tagja volt a megújuló Rákoskerti Polgári Körnek. Gábor csak egy évvel később lépett be a civil szervezetbe, de az adminisztrációt azonnal átvette párjától. Jelenleg is titkára a Szelepcsényi Sándor által vezetett lokálpatrióta szervezetnek.

Életrajza nem lenne teljes az úgynevezett magánélete nélkül.

Gábor „vízöntő” (, és ezt le sem tagadhatná), - de bevallása szerint is nagyon kötődik a vizekhez...

10 éves korában úszott a Dózsában, de pár év után átváltott az evezésre, és az MTK versenyzője lett. Az evezéshez kötődő szerelme egy életre szól, ma is bármivel képes vízre szállni, a korhadt farönktől kezdve a mosóteknőn keresztül a vitorlás-hajókig. A 80-as évek végén megszerezte a „nemzetközi hajózási engedélyt”, és több alkalommal járt az Adrián egy meglehetősen kicsiny hajóval.

Mosonmagyaróvári évei alatt nem jutott vízhez, (bár Móvár két folyó partján is fekszik). Ekkor került közel a repüléshez. Hamarosan a Győri repülőklub tagja lett, és önállóan hasította levegőt. Bevallása szerint ez is egy olyan szerelem, ami sohasem múlik el.

Élményeit megpróbálta feldolgozni azokban a könyvekben, melyeket nyugdíjba vonulását követően kezdett megírni. Eddig 4 kötetről tudunk, ezek közül kettőnek itt a Kerti művelődési házban volt a bemutatója, de állítólag készül az ötödik is, mely viszont egy újabb kalandvilágba, a „honfoglalás korába” repíti majd az olvasókat.

A Rákoskerti Polgári Kör tagjai közül sokan tudják, hogy szereti a csillagászatot, ezért Kiss Ferenc közös barátunk által szervezett Vida-dombi téli napforduló ünnepén ő is mindig segítkezik. A „Kertvárosi Általános Iskolában” éveken keresztül vezetett sikeres csillagászsakkört, de bábáskodott itt Rákoskerten is az „Orion csillagáször” magalakításakor is.

A sikeres emberek mögött szinte mindig ott áll egy megértő és segítő család. Tudni lehet, hogy Gábor igen fiatalon nősült és korán lett apuka. Ő ezt soha nem bánta, azt állította, hogy a kis korkülönbség jobban segít abban, hogy megértse a gyerekek lelkivilágát. Első házasságából két gyermeke született:

Zoli fia a műszaki vonalat folytatta és gépészmérnök lett, de meg kell említeni azt is, hogy magas szintű nemzetközi hajósvizsgával is rendelkezik. (Alma és fája esete?)

Kata lánya talán az ő kalandor természetét örökölte, egy ideig vidéken élt, majd egy pesti banknál dolgozott, ám mostanában New Yorkban keresi a kenyerét.

1990-ben nősült újra. Második házasságából – melynek az idén lesz 25 éve – született harmadik gyermeke: Máté, aki (- mondanom sem kell...) vitorlázik, bár őt inkább a hagyományőrzés és a gyógyászat érdekli jobban.

Nagyobbik fiától két unokával büszkélkedhet: a nagyobbik Borka, aki most 10 éves, és nemzetközi tornászversenyeken szerez aranyérmeket ritmikus sportgimnasztikában, de gyönyörűen rajzol és fest; valamint Marci, aki 5 éves letére nagyon határozott egyéniség, és feltehetően ő is a műszaki vonal folytatója lesz majd egykor.

Végezetül Gábort idézem:

„... semmire sem mentem volna egy kedves és okos társ, egy megértő feleség, Ági nélkül! A sikereim javarészét annak az együttműködésnek, annak szeretetnek, annak a segítségnek köszönhetem, amit otthonról kapok... Az igazi dicsőség az övék, talán azért is, hogy (eddig mindig) kibírtak engem! ”

És befejezésül: Aknai Gábor eddigi életműve mától hivatalosan is elfoglalta méltó helyét Rákoskert szellemi panteonjában.

Gratulálok Neki!